

Op weg

Persoonlijke reisverhalen

Op weg
Persoonlijke reisverhalen

Mieke Ruijgrok

Van Mieke Ruijgrok zijn verschenen:

Trouw aan jezelf blijven

Van eerstelingen en verwachtingen

Ontmoetingen

Coverontwerp: de auteur

ISBN: 9789403673691

© 2022 Mieke Ruijgrok

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Inhoud

Inhoud	5
Malawi	7
Handen	11
Huidhonger	15
Verwondering van de week	16
Spreek slechts als uw woord mooier is dan de stilte	18
Saint-Denis Sur Loire	20
Een elfje naar aanleiding van Goa	22
Vakantielol	23
Bhutan, an impression	25
De vertrekhal	30
Haar naam was Lola	32
Brownie	35
De Eendracht	37
Een kleine stap	40
Regen	43
Een mooie avond	44
Der Rote	46
Figgy Cottage	49
Wat ik niet heb verteld	51
Raga	53
Appen Zeller	55

Een overpeinzing	57
De Pukkieslaan	59
Maak de tien verschillen	61
“Jij geniet vast van een heerlijke vakantie in Madrid”	64
Brindisi	67
Een donkere ondertoon	70
Een Bossche bol	72
Schaamte	74
Vele wegen	76
Voorgevoelens	78
Vastzitten	80
Houdoe!	82
Svalbard	84
Bloembollen	87
Book der boeken	89
Drie stenen in een koffer	91
Ballon	93
naar D	96
Sleuteltjes	98
Aanwezig	100
#Me Too#	103
Compassie	106
Diepte	109
Floriade	112

Malawi

Zachtjes speelt de aangenaam warme wind met de gordijnen. De ventilator houdt de lucht in beweging, meer lawaai dan frisse lucht. Moe en voldaan. Wat een dag. Weer een ervaring rijker. En wat voor een! Tussen de tropische vissen gezwommen, gesnorkeld. Cichliden, een onwaarschijnlijk blauw, hemelsblauw, pauwblauw met maisgeel en verder alle kleuren van de regenboog. Vijftien cm lang. Zeer vriendelijk. Ze eten het brood uit je hand. Je kunt ze strelen en vasthouden. Ze komen je zachtjes bijten in je benen. Duizenden. Endemisch voor Lake Malawi.

Picknick op de rotsen, visarenden, wouwen, ijsvogels, hamerkopvogels, aalscholvers. Zo kan de zon alleen in Afrika ondergaan. Hagedissen in drie soorten waarvan een met oranje/bruine lengtestrepen en een staart van weer dat blauw.

De baobab (apenbroodboom) wordt bestoven door vleermuizen, daarom bloeit hij 's nachts. Hangende witte wasachtige bloemen met een subtiele geur. Het silhouet van de baobab tegen de zonsondergang, wassende maansikkel, volmaakte schoonheid.

Hoe het begon?

Eigenlijk met een artikel in Grasduinen.

En dan.

Donderdag 29 oktober 1995 12.00 uur Kamuzu Airport in Lilongwe. Twaalf uur vliegen naar het Zuidelijk Halfrond, dus zonder jetlag. Blanco nog onze hoofden, beseffende dat over twee weken de wereld voor ons een andere glans zal hebben gekregen. De mensen? Vooral aardig, ontspannen, sommige zwart als ebbehout.

Apen met baby's aan de borst, komen een graantje meepikken van ons ontbijt op het strand: guave, papaja, banaan, ananas en watermeloen. Bijna menselijk hun gezichtsuitdrukking. Brood? Te min, liever suiker of fruit. Weggejaagd door de obers, gelokt door de gasten.

Maandag 30 oktober 6.00 uur. Tsjomb heeft ons gewekt, of liever: zijn soortgenoten in de rivier op 50 m afstand. Nijlpaard, 300 kg, grasmaaier overbodig. Hij rust naast onze tent. Kan zeer agressief zijn.

Out of Africa, gezeten voor onze tent, onze eerste nacht in de bush doorgemaakt, Mvuu (hypo) Camp, Liwonde National Park. Bewolkt, gisteravond de eerste regen van het jaar gehad tijdens een safari met open jeep. Veel geraas met weinig water. Sundowners aan de rivieroever, gedekt tafeltje, MGT (Malawi gin & tonic) en lemon squash.

Haar dat droogt in de tropische wind, gewassen met door zonne-energie verwarmd water bij het licht van een parafinelampje.

Alexander the Great, chef de cuisine, big smile, was gisteravond teleurgesteld, al dat heerlijke eten en ik had last van diarree. Volgens hem moest ik vandaag alles dubbel eten. Hippomeat met pompoen. Aanstekelijke lach, alsof hij meer tanden heeft, ik echo erachteraan. Dus iedere keer als hij lacht, kijkt hij naar mij.

Olifanten op 20 m afstand van ons wankel bootje met tien mensen erin. Tussen 50 badende, spelende reuzen. Twee keer bootsafari, twee keer geluk. Olifanten die de koelte van de Shirerivier opzoeken. Ontroerend mooi, hoe behoedzaam met de kleintjes, majestueus de mannetjes, brutaal de pubers. En wat een humor, bespuiten elkaar, rollen in de modder. Nijlpaarden zijn ook indrukwekkend maar erg

onberekenbaar en slecht gehumeurd. Olifanten zijn eerlijk en voorspelbaar maar evengoed halen we opgelucht adem als de buitenboordmotor toch weer start nadat we twee stieren op tien meter al dobberend zijn genaderd.

Krokodillen? Tientallen, sommige vijf meter lang, zeer gevaarlijk. Een groepje sabelantilopen aan de oever, prachtig. In de droge tijd moeten ze allemaal naar de rivier. Tientallen impala's en een Goliath reiger. Jan, de Nederlandse reisleader heeft al 113 vogels afgestreept in zijn boekje.

Dinsdag 31 oktober. Afgelopen nacht enkele benauwde kleine uurtjes. 2.00 uur Tsjomb tsjompt rond onze tent dus de volle blaas zal even moeten wachten. 4.00 uur olifant rond de tent? Of is het Tsjomb nog? De blaas wordt steeds voller. Voor de tent in het gras? Lichtgekleurd t shirt, te opvallend. Rechttop staan mag ook niet, dan herkent hij ons als zijnde een mens, een jager, het gevaarlijkste zoogdier. De olifanten in Liwonde National Park behoren tot de agressiefste op aarde, ze zijn te veel bejaagd. Sein veilig wordt gegeven. De olifant blijkt een troep apen te zijn in de bomen boven onze tent. Dan toch maar met de olielantaarn naar de wc.

Die dag stoppen we in een vissersdorpje. Iemand van de groep fotografeert de mango's in stalletjes langs de weg. Grote hilariteit bij de kinderen. Alsof wij in Nederland straatstenen op de foto zetten. En wij weer lol om hun plezier.

Tamtam: tijd voor het eten. Jammer, losrukken van mijmeringen. Tsjomb is in slaap gevallen op 20 m van onze tent.

november 1995

Handen

Namaste!

Samengevouwen, met een sensitieve blik in de ogen, omkranst door een slinger van Afrikaantjes, worden we verwelkomd. Ook wij krijgen een bloemenkrans omgehangen. 12 december 1994, we zijn zojuist in Bombay geland. Honderden handen die naambordjes ophouden. Erachter verwachtingsvolle ogen. Mooie ogen. Sommige met een stip ertussen, de tikka.

Onderweg naar het hotel, op ieder kruispunt, bedelaars. Soms melaatsen; geen hand om op te houden om bakshees aan te nemen. Wel een moeder die haar baby door het raampje van de taxi probeert te duwen. Zo wanhopig zijn dat je jouw eigen bloed uit handen geeft voor een betere toekomst.

De volgende dag naar Elefanta Island, met grotten waarin reusachtige, met de hand uitgehouwen, beeltenissen van de drie gezichten van Shiva. Op de terugweg beseffen we dat we zijn gerold. Vingervlugheid.

's Middags naar het Mahatma Gandhi museum. Er wordt een minutieuze maquette tentoongesteld van de ashram waar de Grote, kleine man heeft geleefd. Hier heeft hij over geweldloosheid gefilosofeerd intussen zijn handen aan een spinnewiel om het aardse niet te veronachtzamen.

Drie dagen voor een congres naar Kerala in het christelijke, en dus meer ontwikkelde, zuiden. Een dag in een motorbootje door wetlands. De lunch is de beste viscurry die we ooit gegeten hebben, geserveerd in een bananenblad. We eten met onze vingers en drinken verse kokosmelk. Behendig klimt men met handen en voeten dertig meter een palmboom in om ze los te snijden.

We bezoeken een kokosplantage. Van de buitenste vezels van de kokosnoot, de coir, wordt touw vervaardigd waarvan matten worden gefabriceerd. Om het touw te twijnen zijn er twee handgedraaide wielen met een overspanning van ongeveer dertig meter. De wielen worden door vrouwen tegen elkaar in gedraaid. Ik mag het proberen, draai natuurlijk te hard dus het touw breekt. Dolle pret onder de vrouwen en kinderen. Ik schaam me, voor mij is het alleen een interesse, voor hen een broodnodig inkomen om boven de hongergrens te blijven.

Hoogtepunt van de reis: de Taj Mahal. Adembenemend mooi! Gebouwd door Sjah Jahan als een mausoleum voor zijn innig geliefd overleden vrouw. Wit marmer, ingelegd met halfedelstenen, volmaakte symmetrie. 20.000 Paar handen hebben er 16 jaar aan gewerkt. Van de architect zijn de ogen uitgestoken, zodat hij hem nooit opnieuw kon bouwen.

Tientallen souvenirverkopers omringen mij. Te dicht; ze raken me aan. Ik raak in paniek. In wanhoop hef ik mijn handen omhoog en roep het uit. Ik raak iemand. De menigte deinst terug. Wie schrikt er harder, de massa of ik?

Onderweg naar Jaipur, dansberen aan de hand door middel van een neusring. Huilend begroeten we onze volgende gids. Onze gevoelens worden zo door elkaar geschud. Dat kan geen ander land te weeg brengen.

Op de rug van een olifant, bezwaard, immers een intelligent gevoelig dier, naar het Rode Fort. Behoedzaam neemt hij met zijn slurf bananen uit mijn hand.

De volgende morgen, op mijn verzoek, naar een handweverij, een Fair Trade coöperatie. Omdat recentelijk de pest heeft rondgewaard in India, zijn we de enige toeristen. Trots worden de handwerkslieden aan ons voorgesteld. Een man met misvormde vingers, uitgegutst